

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Pitrunem jako samosoudcem ve věci

žalobce: **M.V.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátkou JUDr. Hanou Klusáčkovou
sídlem Údolní 11, 602 00, Brno

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
organizace resortu Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
v zastoupení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 900.000 Kč s přísl. - nemajetková újma

takto:

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 450 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 450 000 Kč od 4.9.2017 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žaloba, podle které je žalovaný povinen zaplatit žalobci další částku 450 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 450 000 Kč od 4.9.2017 do zaplacení, se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Soňa Röslerová.

III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 21. 9. 2017 ve znění podání ze dne 10.10.2017 domáhal na žalovaném zaplacení částky 900 000 Kč s příslušenstvím a dále se konstatování, že nedůvodným trestním stíháním žalobce vedeným orgány Policie České republiky pod sp. zn. OKFK-3252-471/TČ-2012-25230, Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 43 T 5/2015 a Vrchním soudem v Olomouci pod sp. zn. 6 To 58/2016 bylo porušeno právo žalobce dle článku 10 odst. 1, odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tedy právo žalobce na zachování důstojnosti, cti a dobré pověsti a ochranu jména, a právo žalobce na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Proti žalobci bylo zahájeno dne 25. 2. 2014 trestní stíhání pro pomoc dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku ke zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku dílem dokonanému a dílem ukončenému ve stadiu pokusu podle ustanovení § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Proti žalobci bylo vedeno trestní řízení orgány Policie České republiky pod sp. zn. OKFK-3252-471/TČ-2012-25230, Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 43 T 5/2015 a Vrchním soudem v Olomouci pod sp. zn. 6 To 58/2016. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně dne 11. 5. 2016 zproštěn obžaloby dle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v obžalobě označený skutek nebyl trestným činem. Jelikož státní zástupce toto rozhodnutí napadl odvoláním, ve věci rozhodoval Vrchní soud v Olomouci, který dne 19. 1. 2017 odvolání vůči výroku týkajícího se žalobce jako nedůvodné zamítl. Trestní řízení bylo proti žalobci oficiálně zahájeno sdělením obvinění dne 25. 2. 2014, nicméně tomuto předcházela mimo jiné domovní prohlídka budovy čp. XXXXX, objektu bydlení na adrese XXXXX, ve vlastnictví I.R., tehdejší partnerky žalobce, a dále domovní prohlídka budovy čp. XXXXX na adrese XXXXX, ve vlastnictví J.P. a Z.P., užívané v rámci podnikatelské činnosti žalobcem. Zásahem do ústavně zaručeného práva žalobce došlo v konečném důsledku ke zhoršení vztahu žalobce a jeho tehdejší partnerky R. do té míry, že jejich vztah skončil. Následky předmětného zásahu spočívaly také v narušení dobré pověsti žalobce u pronajímatelů prostor sloužících k podnikání žalobce, jakož i narušení dobré pověsti žalobce obecně, právě s ohledem na velikost obce Želešice, kde zásah PČR vyvolal odezvu. Uvedené platí o to více, že prostory sloužící k podnikání žalobce byly v budově, v níž sídlí Obecní úřad města Želešice. Dne 25. 2. 2014 v brzkých ranních hodinách na telefonickou výzvu příslušníků PČR žalobce byl nucen opustit své bydliště a byl v poutech, v doprovodu maskovaných policistů tzv. zakuklenců, ozbrojených automatickými zbraněmi odvezen do 150 km vzdáleného Hradce Králové. Zde byl žalobce držen s tím, že mu mělo být sděleno, že jeho propuštění záleží na tom, zda bude s policií spolupracovat. K výsledku žalobce pak došlo teprve po 13 hodinách od jeho zadržení. Po skončení výsledku byl propuštěn ze zadržení v 21,30 hod. v cizím městě, ve značné vzdálenosti od svého bydliště. Žalobci mělo být ze strany policejního orgánu a dozorujícího státního zástupce sdělováno, že v jeho případě přetrvávají důvody vazby, ačkoliv návrh na vzetí do vazby nebyl podán; tento nátlak měl rovněž dopady do psychické sféry žalobce. Žalobce na nedůvodnost trestního stíhání od počátku poukazoval a řádně činil veškeré procesní úkony k tomu, aby bylo ukončeno. Nicméně nedůvodným trestním stíháním byl vystaven stresu takřka po dobu 3 let. V této době došlo k faktické společenské stigmatizaci žalobce, o případu referovaly noviny, televizní stanice, a to včetně uvedení plného jména žalobce. Předmětným trestním stíháním utrpěla dobrá pověst žalobce i jeho rodinné vztahy, trestní řízení ho stigmatizovalo v procesním životě, neboť trestný čin měl být spáchán právě v souvislosti s výkonem jeho podnikatelské činnosti, kdy vlastní trestná činnost měla být způsobena nestandardním typem montáže FVE panelů dle pokynu objednatele. Žalobce byl dále omezen v obvyklém způsobu života, a narušení jeho mezilidských a profesních vztahů je třeba vnímat v kontextu toho, že dlouhodobě vedl řádný život. Žalobce požadoval jednak přiznání zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva a dále přiměřené

Shodu s prvopisem potvrzuje Soňa Röslerová.

zadostiučinění v penězích za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, a to 300 000 Kč za každý rok trestního stíhání.

2. Žalovaný uplatněný nárok neuznával, neboť není dána odpovědnost státu za škodu, ani vznik nemajetkové újmy a ani vznik majetkové škody. Žalovaný činil nesporným, že u něj žalobce dne 3. 3. 2017 uplatnil nárok na poskytnutí náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy v celkové výši 1.124.428 Kč. Žalovaný požadavku žalobce na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním ve výši 900 000 Kč nevyhověl. Žalovaný s odkazem na konstantní judikaturu uvedl, že v případě žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení sdělení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 25. 2. 2014. Žalovaný také s odkazem na ustálenou soudní praxi naznal, že žalobce dostatečně netvrdil a především neprokázal nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním. Nejvyšší soud ve své judikatuře dovedl kritéria, která mohou indikovat rozsah nemajetkové újmy, mezi tyto patří povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Žalovaný sice konstatoval, že v přípravném řízení bylo proti žalobci vydáno nezákonné rozhodnutí, nicméně žalovaný se za tuto skutečnost omluvil a vzhledem k okolnostem případu, kdy žalobce dostatečně neodůvodnil přiznání zadostiučinění v peněžité formě, žalovaný pokládal konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluvu žalovaného za dostatečné zadostiučinění za porušení práva. Žalobu proto navrhl v plném rozsahu zamítnout.
3. Žalobce podáním ze dne 26. 2. 2018 s odkazem na stanovisko Ministerstva spravedlnosti ze dne 2. 2. 2018 vzal žalobu zpět co do požadavku konstatování porušeného práva. Žalobce dále specifikoval, že byl obviněn ze zvláště závažného zločinu, že jeho trestní stíhání trvalo 2 roky, 10 měsíců a 25 dní a ještě sdělení obvinění předcházela domovní prohlídka.
4. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2018, č. j. 13 C 197/2017-85 bylo řízení částečně zastaveno ohledně návrhu na konstatování, že předmětným trestním stíháním bylo porušeno právo žalobce dle článku 10 odst. 1, odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tedy právo žalobce na zachování důstojnosti, cti a dobré pověsti a ochranu jména a právo žalobce na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Usnesení nabylo právní moci dne 22. 3. 2018.
5. Z přípisu ze dne 3. 3. 2017 bylo prokázáno, že se žalobce před podáním žaloby obracel na žalovaného ve věci uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím a na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného rozhodnutí. Žalobce specifikoval přehled úkonů právní služby, které musel vynaložit v souvislosti se svojí obhajobou v trestním řízení.
6. Z výpisu internetových stránek České televize – ČT 24 ze dne 11. 5. 2016 bylo prokázáno, že zpravodajský kanál prostřednictvím internetu úvodem informoval veřejnost o tom, že se za solární podvod brněnský krajský soud udělil čtyřem lidem nepodmíněné tresty v rozmezí pěti a osmi let. Podle obžaloby dopomohli solární elektrárně v Prostějově – Vrahovicích k získání výhodné provozní licence ve chvíli, kdy ještě nebyla dokončena. Bylo uvedeno, že rozsudek není pravomocný. Dále bylo v článku uvedeno, že se všichni odsouzení odvolali. Až v závěrečné části článku je zmínka o tom, že soud naopak zprostil obžaloby žalobce, jenž se podílel na montáži panelů. Bylo doplněno, že státní zástupce nesouhlasil se zproštěním obžaloby u žalobce.
7. Z výpisu internetových stránek Právo dnes byl prokázán rozsah informací o trestním řízení za podvod s nedokončenou solární elektrárnou, a zejména že za trestnou činnost soud uložil nepodmíněné tresty vězení. Informace byla podána tak, že Krajský soud v Brně uložil

Shodu s prvopisem potvrzuje Soňa Röslerová.

nepodmíněné tresty lidem spojeným se stavbou solární elektrárny v Prostějově – Vrahovicích. Z úvodních vět těchto článků z 11. května je pro čtenáře zřejmé, že aktéři v této kauze byli odsouzeni k trestu odnětí svobody. Informace byly prezentovány v několika internetových zpravodajských denících, zejména iDNES.cz, VZ24.cz, aktuálně.cz, globe24.cz, ČT24, lidovky.cz, eurozpravy.cz, E15.cz. Po zadání jména a příjmení žalobce na internetových zpravodajských portálech byly zobrazeny informace ohledně odsouzení za podvod v souvislosti se solární elektrárnou u Prostějova.

8. Z výpisu internetových stránek Břeclavský deník.cz byla prokázána zpravodajská informace o tom, že předmětná elektrárna dostala licenci dřív, než stála, přesto ji ERÚ udělil licenci, tedy došlo k podvodnému jednání a za to bylo trestně stíháno šest lidí. Článek též obsahoval úryvek výpovědi tehdy obžalovaného žalobce.
9. Z výpisu internetových stránek zpravodajského serveru iDNES.cz bylo prokázáno, že došlo ke zveřejnění informace, že za podvod s nedokončenou solární elektrárnou rozdál soud tresty vězení. Článek popisuje, kdo z aktérů se nejvíce podílel na trestní činnosti a jak trestní činnost byla realizována. Závěr článku obsahuje zmínku o tom, že žalobce byl zproštěn obžaloby, s čímž státní zástupce nesouhlasil.
10. Z přípisu Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 7. 3. 2017 bylo prokázáno, že tento správní úřad informoval žalobce, že obdržel podání týkající se uplatněného nároku, nicméně nemohl záležitost v zákonem stanovené lhůtě vyřídit, protože část spisového materiálu Krajského soudu v Brně byla nedostupná. Správní úřad doložil komunikaci se soudy ohledně zapůjčení spisu v předmětné trestní věci.
11. Z přípisu Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 31. 10. 2017 bylo prokázáno, že správní úřad komunikoval s právní zástupkyní žalobce ve věci doložení dalších listin.
12. Z přípisu právní zástupkyně žalobce ze dne 31. 10. 2017 bylo prokázáno, že advokátka obratem dokládala správnímu úřadu doplňující informace k uplatněnému nároku.
13. Z přípisu Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 11. 12. 2017 bylo prokázáno, že správní úřad považoval předběžné projednání nároku žalobce za ukončené. V dalším se měl žalobce obracet na soudy.
14. Z výpisu Infosoud na portálu justice.cz je zřejmá délka trestního řízení, které bylo vedeno u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 43 T 5/2015.
15. Ze stanoviska Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 2. 2. 2018 je prokázáno, že správní úřad zaujal názor, že v případě žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, za které lze považovat usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 25. 2. 2014. Žalovaný přiznal žalobci částečně náklady jeho obhajoby, ale nesouhlasil již s nárokem na náhradu nemajetkové újmy. Po konstatování, že došlo ve vztahu k žalobci k nezákonnému rozhodnutí, se žalovaný za tuto skutečnost omluvil.
16. Z trestního spisu Krajského soudu v Brně ve věci 43 T 5/2015 je prokázán obsah úkonů v rámci přípravného trestního řízení a trestního řízení vůči žalobci. Z úředního záznamu PČR ze dne 9. 1. 2013 je zřejmé, že dne 9. 1. 2013 v 10,45 hod. se po předchozím předvolání dostavil žalobce ve věci podání vysvětlení k výstavbě a zprovoznění FVE společnosti Mondragone s.r.o. v Prostějově – Vrahovicích. Z protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 17. 7. 2013 je zřejmé, že policejní orgán prováděl ve vztahu k žalobci tento neodkladný úkon, v rámci něhož byl vyslechnut žalobce k předmětné trestní činnosti a dobrovolně jim vydal doklady týkající se stavby FVE

Shodu s prvopisem potvrzuje Soňa Röslerová.

v Prostějově – Vrahovicích. Z domovní prohlídky byla pořízena fotodokumentace obytných prostor na adrese XXXXX, tedy v sídle stavební společnosti žalobce. Z druhého protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 17. 7. 2013 je zřejmé, že policejní orgán prováděl další domovní prohlídku na adrese tehdejšího bydliště žalobce, XXXXX. Domovní prohlídce byla přítomna I.R., která vydala policejnímu orgánu některé movité věci. I tento úkon byl prováděn jako neodkladný. Také z druhé domovní prohlídky byla pořízena fotodokumentace. Domovních prohlídek se účastnilo několik policistů, především z útvaru odhalování korupce a finanční kriminality. Z protokolu o výslechu svědka je zřejmé, že dne 8. 4. 2014 byla slyšena před policejním orgánem I.R. v trestní věci podvodu při výstavbě fotovoltaické elektrárny ve Vrahovicích. Z protokolu o výslechu obviněného je zřejmé, že dne 25. 2. 2014 byl žalobce slyšen ve věci předmětné trestné činnosti a bylo mu současně doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání pro zvlášť závažný zločin podvodu. Z protokolu o zadržení osoby podezřelé ze dne 25. 2. 2014 je zřejmé, že žalobce byl zadržen poté, co na telefonickou výzvu policie vyšel ze svého bydliště a byla mu nasazena služební pouta. V protokolu je uvedeno, že u žalobce byly dány důvody koluzní vazby. Z usnesení policejního orgánu ze dne 25. 2. 2014 se mimo jiné zjišťuje obsah obvinění žalobce z trestní činnosti, tedy že vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin pomoci zvlášť závažnému zločinu podvodu zčásti dokonatého a zčásti nedokonatého ukončeného ve stadiu pokusu. Z přípisu policejního orgánu ze dne 16. 10. 2014 je zřejmé, že obviněný a státní zastupitelství byli informováni o tom, že vyšetřování je u konce a policejní orgán dospěl k závěru, že se zvlášť závažné zločiny staly a spáchaly je konkrétní osoby, a to i žalobce. Z návrhu na podání obžaloby ze dne 3. 12. 2014 je zřejmé, že policejní orgán navrhl Krajskému státnímu zastupitelství v Brně necht' mimo jiné obžaluje žalobce pro předmětnou trestnou činnost. Z obžaloby Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka Jihlava, se zjišťuje, že státní zástupce podal mimo jiné obžalobu na žalobce, když jako fyzická osoba podnikatel, podnikající pod obchodní firmou XXXXX, V.M. se ústně dohodl s obviněným Z.D. a s obviněným Z.S. tak, že dle této dohody dne 31. 12. 2010 dal pokyn svým zaměstnancům a brigádníkům montovat fotovoltaické panely na ocelové konstrukce elektrikářskými stahovacími páskami bez náležité fixace a bez zapojení panelů kabely mezi sebou do funkčního celku, a to s cílem pro potřeby kontrol ze strany zaměstnanců ERÚ a zaměstnanců skupiny E.ON vyvolat zdání, že fotovoltaická elektrárna společnosti Mondragone ve Vrahovicích je dokončená a provozuschopná o výkonu 0,481 MW, čímž obžalovaný žalobce takto vědomě a cílně vytvořením zdání dokončení a provozu schopnosti dané elektrárny pomohl obviněnému J.P. jednak získat neoprávněně licenci ve prospěch společnosti Mondragone na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ještě v roce 2010 s tím, že tak získá neoprávněně nárok na garantovanou výkupní cenu na dobu 20 let za výrazně vyšší cenu, než jaká by mu byla garantována v případě získání dané licence až v roce 2011, a také tak s tímto cílem záměrně pomohl obviněnému J.P. ve prospěch společnosti Mondragone neoprávněně získat protokol o schválení výroby od společnosti E.ON ještě v roce 2010. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 10. 5. 2016 je zřejmý obsah závěrečné řeči žalobce. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 11. 5. 2016 před Krajským soudem v Brně se zjišťuje obsah rozsudku v dané trestní věci, přičemž žalobce byl podle § 226 písm. b) tr. řádu pro předmětný skutek obžaloby zproštěn. Z žádosti o přezkoumání přestupu policejního orgánu ze dne 10. 10. 2014 je zřejmé, že se žalobce u státního zástupce domáhal přezkumu dle § 157a tr. řádu, když došlo k zásadnímu porušení práva obviněného na obhajobu.

17. Z výpisu vyhledání prostřednictvím webových stránek google.com bylo prokázáno, kolik odkazů se zobrazí na internetu po zadání jména a příjmení žalobce. Je především zřejmé, že hned první odkaz se týká informace o uložení trestů od pěti do osmi let vězení, které uložil Krajský soud v Brně čtyřem lidem spojeným se stavbou solární elektrárny. V tomto prvním odkazu není bez dalšího rozkliknutí patrné, že žalobce nebyl v předmětné trestní věci odsouzen. Z druhého odkazu je zřejmé, že obžaloba dalšího muže z dodavatelské firmy Z.D. byla vrchním soudem vrácena krajskému soudu, u žalobce je bez dalšího rozkliknutí zřejmá informace, že se na něčem

nezákonném měl podílet. Až po rozkliknutí těchto internetových článků je blíže patrný rozsah zapojení žalobce k předmětné trestní činnosti. Při vyhledání jména a příjmení na internetu je zřetelný také další odkaz na žalobce, a to na www.centralniregistrdluzniku.cz/protikorupcni-linka-zverejnene..., že žalobce byl hlavní podezřelý. Zveřejněné informace vzbuzují u veřejnosti dojem, že žalobce byl do předmětné trestné činnosti zapojen. Z internetového vyhledávání jsou patrné mnohé odkazy na možné zapojení žalobce při podvodné výstavbě FVE.

18. Z dopisu svědkyně I.R. ze dne 24. 10. 2018 bylo prokázáno, že události, které svědkyně a její dcera prožily společně s žalobcem byly stresující, když po několika letech společného života, snaze a touze zestárnou po boku muže, jenž byl optimistou a doslova sršel humorem, který si dovedl po přestěhování během několika měsíců najít nové přátele a známosti v obci, byly událostmi, jež se udály během pár hodin, zmařeny. Žalobce se snažil vybudovat nový domov, ve kterém byly přijaty i jeho dvě dcery z předchozího manželství. Vše se mu dařilo i přes velké pracovní nasazení v podnikání; finančně prosperoval. Se svojí životní energií, humorem a optimistickými postoji ke všem problémům běžného osobního i profesního života vše zvládal s nadhledem. Neopomenul ani aktivity se svými přáteli, zapojoval se do organizace kulturních akcí v obci Želešice. Vše se dařilo až do okamžiku setkání s nepoctivými podnikateli, když žalobce netušil, co vše se může udát, a že jedno špatné rozhodnutí v obchodním vztahu mu způsobí tolik problémů. Život rodiny se během okamžiku rázem změnil, následoval rok obav, strachu i z úplně triviálních věcí, jako je zvonící zvonek u dveří v ranních hodinách, stojící auto s kouřovými skly na parkovišti domu, nebo míst, kde se momentálně pohybujete, zvonící telefon bez zobrazení telefonního čísla a další. Situaci zhoršovaly průtahy s neuhrazenými pohledávkami, medializace celého případu FVE a zvědavé dotazy spoluobčanů, dychtících po senzaci. Spoluobčané v obci dokázali ihned žalobce odsoudit. V jejich očích byl podvodník a na svědkyni se začalo pohlížet a dodnes pohlíží jako na tu, co žila s podvodníkem. Pro žalobce bylo složité získat nové zakázky, což vedlo k problémům se zajištěním nejen existenčních prostředků, ale i peněžních prostředků na advokátní služby. Z žalobce se stal vlivem tlaku všech událostí cholerik, pesimista, který se upínal ke každé příležitosti, kdy mohl opustit domov, obec a byl věčný za přízeň té hrstky přátel, kteří mu zůstali a věnovali mu svůj volný čas a podporu v boji za očistění jeho jména jak v osobním, tak profesním životě. Žalobce se vytratil z aktivit obce, nezvládal podezřívavé pohledy spoluobčanů, současně se obával, že kontaktováním svých přátel dojde k jejich sledování a pošpinění jména, a budou rovněž zataženi do celého případu a předvoláni k podání svědectví či budou podezíráni tak jako žalobce z ukrývání důkazů. Po roce čekání a nejistot přišlo trestní obvinění žalobce. Před zraky svědkyně a její dcery byl žalobce s nasazenými pouty odvezen do Hradce Králové. Bezmoc, úzkost, šok, vše se odehrálo během 13 hodin, než byl žalobce propuštěn a vrátil se zpět, se svědkyni těžko vyjadřovaly. Po těchto 13 hodinách se žalobce vrátil jako jiný člověk. Ihned po návratu odjel na tři dny z domova, neznámo kam, nekomunikoval. V dalším období se žalobce sice snažil nedát znát své obavy, ale za zavřenými dveřmi domova nastalo psychické peklo, trpěl nočními běsy. V jeden moment se rozhodl žít život, jakoby se nic nestalo, však druhý den upadl do těžké deprese. Stresová situace se také projevila na zdravotním stavu žalobce. Několikrát byl hospitalizován s podezřením na infarkt, byl mu diagnostikován vysoký krevní tlak, nepravidelný srdeční rytmus a přidaly se zažívací potíže. Žalobce se uzavřel do sebe, přestal se zajímat o svoji firmu, přátele a rodinu. Žalobce hledal jiné útočiště než domov, s nikým nekomunikoval, čas od času dal o sobě vědět, nebo svědkyni volal, že je hospitalizován. Z partnerského vztahu svědkyně a žalobce se vytratila vzájemná důvěra, přibýly výčitky a spory. Svědkyně začala mít obavu, že dlouhá cesta s nejasným výsledkem bude mít ve společné domácnosti se zdeptaným, cholerickým partnerem neblahý vliv na život její i dcery. Svědkyně se rozhodla partnerský vztah s žalobcem ukončit. Žalobce i po zprošťujícím rozsudku zůstal v očích spoluobčanů obce dál „ten podvodník“ a svědkyně ta, co s ním žila. Svědkyně je přesvědčena, že tak jako ona, i žalobce si ponese následky na psychice a fyzickém zdraví po celý zbytek života.

Shodu s prvopisem potvrzuje Soňa Röslerová.

19. Z lékařské zprávy MUDr. M.U., praktické lékařky pro dospělé a dorost bylo prokázáno, že žalobce byl v roce 2009 registrován pro vysoký krevní tlak, přičemž dle dokumentace měl vysoký tlak již od roku 2001, užíval na to medikamenty. Dne 8. 6. 2013 byl žalobce propuštěn z jednodenní hospitalizace pro bušení srdce a zhoršení tlaku, bolesti na hrudi. Byla posílána jeho antihypertenzní léčba, která trvá dodnes. Zvýšení hodnot u jaterních testů po alkoholovém excessu bylo uvedeno ve zdravotní zprávě v dokumentaci pacienta. Koronární syndrom nebyl u žalobce prokázán. K jinému zhoršení zdravotního stavu u žalobce nedošlo.
20. Z lékařské zprávy Fakultní nemocnice Brno, Interní kardiologické kliniky ze dne 8. 6. 2013 bylo prokázáno, že žalobce byl hospitalizován od 7. 6. 2013 do 8. 6. 2013 pro klidové bolesti na hrudi při psychickém vypětí s hypertenzní reakcí. Žalobce byl přijat pro tlakové bolesti na hrudi s brněním na horních končetinách. Žalobci byla podána medikace a byly mu dány doporučení jednak ohledně návštěvy u praktického lékaře a specialisty a jednak ohledně životosprávy. U žalobce byla diagnostikována dekompenzovaná hypertenze, krevní tlak byl vzestupný, toho času kompenzovaná sinusová tachykardie, elevace jaterních testů po dietní chybě.
21. Ze svědecké výpovědi paní I.R., bývalé partnerky žalobce, bylo prokázáno, že se s žalobcem seznámila před deseti lety, po půl roce známosti se k ní žalobce přestěhoval. Žalobce byl člověk veselé povahy, bodrý, živelný, zúčastňoval se akcí v obci, byl hodně společenský, rychle si našel přátele, v obci trénoval mladé fotbalisty, zpíval na hodech. Vše se zlomilo jednoho rána, když do jejich bydliště přišla policie. Žalobci nasadili pouta, následovalo jeho zadržení; poté, co byl propuštěn a přijel zpět z policejní expozitury v Hradci Králové, tak z něj byl zcela jiný člověk, přestali si se svědkyní důvěřovat, nekomunikovali spolu. Příčinou rozpadu partnerského vztahu byla vzájemná ztráta důvěry. Sousedé si všimli zásahové jednotky u domu svědkyně, ještě ten den večer se jí na to vyptávali. Nejbližší rodina se o situaci žalobce dozvěděla ihned, nesla to velmi špatně. Žalobce se choval vlivem psychického vypětí podivně, např. na měsíc se ztratil všemi zabalenými věcmi. Lidé z okolí Želešic záhy označili žalobce jako podvodníka, vyptávali se svědkyně, kde je, pak jí rádi sdělovali místo jeho pobytu. Partnerský život žalobce a svědkyně skončil. Žalobce se nechtěl nadále angažovat v dění obce, pouze občas zašel s některými obchodními partnery na pivo. Po medializaci celé kauzy mu zůstaly pouze zakázky od známých z obce, další zákazníci nebyli, neboť se obecně vědělo o obžalování žalobce. Lidé se vyptávali, zda se žalobce trestné činnosti dopustil, zda o ní věděl. Po předmětné domovní prohlídce byl žalobce hospitalizován s vysokým krevním tlakem, ležel na JIP a byla mu změněna medikace na vysoký krevní tlak; těžký stres se podepsal na jeho zdraví.
22. Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
23. Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu, kterou způsobily státní orgány.
24. Podle ustanovení § 5 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním.
25. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

26. Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku. Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení, nebo návrh na zastavení exekuce.
27. Podle ustanovení § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
28. Podle Čl.10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listiny základních práv a svobod“) každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Podle Čl.10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
29. Podle Čl.8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle Čl.8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
30. Soud v rámci právního hodnocení naznal, že žaloba byla důvodná pouze částečně. V dané věci sice byly prokázány všechny předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., nicméně nemajetková újma způsobená žalobci nebyla v takovém rozsahu, aby mu soud přiznal částku 900.000 Kč.
31. Ve vztahu k žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, vznikl škodní následek – nemajetková újma a byla dána příčinná souvislost mezi těmito dvěma předpoklady. Nebylo sporu o tom, že žalovaný odpovídá za škodu při výkonu státní moci podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.; škodu způsobily státní orgány – orgány činné v trestním řízení. Česká republika odpovídá za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v řízení trestním. Žalobce je osobou legitimovanou k uplatnění předmětného nároku vůči České republice – Ministerstvu spravedlnosti.
32. Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím způsobena škoda, je namístě poskytnout žalobci též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle ustanovení § 31a odst.

2 zákona č. 82/1998 Sb. soud přiznal žalobci zadostiučinění v penězích, neboť nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva se jevílo jako nedostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění soud zohlednil níže popsané atributy, a přihlédl k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

33. Předně je třeba říci, že žalobce byl vystaven negativním vlivům trestního řízení, když byl nedůvodně trestně stíhán. Policejní orgán zahájil vůči žalobci trestní stíhání, ještě přetím však žalobce zatížil úkony přípravného řízení a neodkladnými úkony. Státní zástupce vyhověl návrhu policejního orgánu, žalobce obžaloval a tak ho neoprávněně postavil před soud. Soud prvního stupně zprostil žalobce obžaloby v plném rozsahu a soud odvolací odvolání státního zástupce zamítl. Postupem orgánů činných v trestním řízení bylo porušeno právo žalobce dle článku 10 odst. 1, odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
34. Žalovaný sice konstatoval, že ve vztahu k žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, za tuto skutečnost se žalobci omluvil a věc pokládal za vyřízenou. Podle soud však v dané věci nepostačí konstatování, že vůči žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a nepostačí omluva žalovaného, neboť zásah do práv žalobce byl velice citelný. Vzhledem k okolnostem případu se sluší poskytnout žalobci zadostiučinění v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak.
35. Nezákonným trestním řízením byly narušeny oprávněné nehmotné statky žalobce, když byla zasažena jeho osobní čest, narušena dobrá pověst v bydlišti ale i v rámci jeho podnikání, nezvratně a nenapravitelně pošpiněno jeho jméno. Porušeno bylo též právo na soukromí, které je žalobci garantované Listinou základních práv a svobod, ale též Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. Čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy). Žalobce má právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Policejní orgány nemohly do výkonu práv žalobce zasáhnout, neboť se nejednalo o případy, kdy by to bylo v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalovaný práva žalobce respektoval, a nyní se mylně domnívá, že pouhé konstatování a omluva budou dostatečnou satisfakcí za tak razantní porušení práv žalobce. Základní forma satisfakce (konstatování porušení práva) je chabou útěchou a neodpovídá míře zásahu do práv žalobce. Vždyť i Evropský soud pro lidská práva v podobných věcech jen zcela výjimečně nepřiznává zadostiučinění v penězích a akceptuje pouhé konstatování porušení práva. Žalobci po právu zadostiučinění náleží.
36. Žalobce byl po domovní prohlídce a podání vysvětlení udržován policejními orgány pod permanentním psychickým tlakem, zda bude trestně stíhán, nebo dokonce vazebně trestně stíhán. Trestní stíhání bylo proti žalobci samozřejmě zahájeno až sdělením obvinění dne 25. 2. 2014, nicméně již před tím byl žalobce vystaven neodkladným a neopakovatelným úkonům během přípravného trestního řízení. Domovními prohlídkami bylo hrubě porušeno ústavně garantované právo žalobce na soukromí a právo na respektování rodinného a soukromého života. Psychický tlak a obavy z nejistého výsledku trestního řízení vedly v konečném důsledku k rozpadu nové rodiny žalobce. Žalobce, ostatně tak jako každý řádný a počestný občan, těžce nesl negativní dopady trestního řízení. Délka vyšetřování, obavy z vazby, nejistý výsledek, zvědavé dotazy spoluobčanů, veřejné odsouzení ještě před rozhodnutím soudu o vině na psychice moc nepřidají. Je pochopitelné, že žalobce se těžko smířoval s nálepkou podvodníka zapojeného do komplotu kolem FVE. Především postup policejního orgánu a státního zástupce navodil a prohloubil u žalobce negativní stavy, což v souhrnu mělo dopad do rodinného, profesního a pracovního života žalobce a do jeho společenské pověsti a cti.

37. V projednávané věci bylo proti žalobci vedeno přípravné řízení, bylo proti němu zahájeno trestní stíhání, byl obžalován a následně obžaloby pravomocně zproštěn. Vzhledem k tomu, se pak na sdělení obvinění hledí jako na nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání.
38. Soud samozřejmě nezohledňoval pouhé subjektivní pocity žalobce, ale poměřoval dopady nezákonného rozhodnutí objektivně, tedy jakýmsi etanolem běžného člověka, kdy předmětný neoprávněný zásah se snažil zhodnotit nikoliv pouze optikou žalobce, ale s přihlédnutím ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému zásahu došlo, se pokusil vnímat zásah jako jiný, stejným zásahem postižený jedinec, který se nacházel v obdobné osobní a rodinné situaci, tedy jak by újmu důvodně prožíval každý na místě poškozeného žalobce. Při pouhém paušálním vnímání judikaturou stanovených kritérií, bez individualizace kritérií na zjištěný skutkový stav, by se soudem přiznaná částka mohla jevit jako nepřiměřená. Nicméně podle soudu spravedlivé a rozumné vypořádání v povinnosti žalovaného poskytnout žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 450.000 Kč odpovídá individuálnímu zhodnocení skutečností, které žalobce tvrdil a především prokázal, tedy prokázání toho, v čem žalobcem tvrzená újma ve vztahu k němu spočívala. Právě prokázané újmě pak odpovídá výše soudem přiznané reparace.
39. Soudem byla vnímána obecná kritéria, která zohlednil v rámci přiznané výše satisfakce. Povaha trestní věci je jedním z požadovaných kritérií. V tomto směru soud předesílá, že vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestnou činnost zvláště závažného charakteru, tj. pro zločin podvodu. Žalobce se dle obžaloby zpovídal před soudem z toho, že jako fyzická osoba podnikatel, podnikající pod obchodní firmou XXXXX, V.M. se ústně dohodl s obviněným Z.D. a s obviněným Z.S. tak, že dle této dohody dne 31. 12. 2010 dal pokyn svým zaměstnancům a brigádníkům montovat fotovoltaické panely na ocelové konstrukce elektrikářskými stahovacími páskami bez náležité fixace a bez zapojení panelů kabely mezi sebou do funkčního celku, a to s cílem pro potřeby kontrol ze strany zaměstnanců ERÚ a zaměstnanců skupiny E.ON vyvolat zdání, že fotovoltaická elektrárna společnosti Mondragone ve Vrahovicích je dokončená a provozuschopná o výkonu 0,481 MW, čímž obžalovaný žalobce takto vědomě a cílně vytvořením zdání dokončení a provozu schopnosti dané elektrárny pomohl obviněnému J.P. jednak získat neoprávněně licenci ve prospěch společnosti Mondragone na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů ještě v roce 2010 s tím, že tak získá neoprávněně nárok na garantovanou výkupní cenu na dobu 20 let za výrazně vyšší cenu, než jaká by mu byla garantována v případě získání dané licence až v roce 2011, a také tak s tímto cílem záměrně pomohl obviněnému J.P. ve prospěch společnosti Mondragone neoprávněně získat protokol o schválení výroby od společnosti E.ON ještě v roce 2010. Nutno zdůraznit, že trestní stíhání žalobce pro velice závažnou trestnou činnost s hrozbou vysokého trestu trvalo dlouhých 1059 dnů (od sdělení obvinění dne 25.2.2014 až do zamítnutí odvolání do zprošťujícího rozsudku dne 19.1.2017), ale sdělení obvinění předcházela další citelné a nezákonné kroky policejního orgánu. Byly to především dvě domovní prohlídky dne 17.7.2013 (v bydlišti a v sídle firmy žalobce) a podání vysvětlení dne 9.1.2013. Z časové osy průběhu postupu policejního orgánu je viditelná značná délka nezákonného postupu orgánů činných v trestním řízení, zejména ve stádiu neodkladných a neopakovatelných úkonů, přípravného řízení a vyšetřování. Sečteno a podtrženo, žalobce byl vystaven více jak čtyřletému neoprávněnému tlaku ze strany orgánů činných v trestním řízení. Délka trestního stíhání a ostatních procesních úkonů s ním souvisejících měla zásadní a nezvratné dopady do osobnostní sféry žalobce. Žalobce se vlivem trestního stíhání změnil, jeho pozitivní povahové rysy převálcovaly negativní emoce. Není divu, že nezákonné obvinění z tak závažné činnosti poznamenalo psychiku žalobce i jemu osob blízkých (zejm. bývalé partnerky).
40. Povaha trestní věci byla též určujícím atributem pro výši přiznané satisfakce. Závažnost trestného činu kladeného žalobci za vinu přímo úměrně zvýšila intenzitu, s jakou žalobce proti němu vedené trestní řízení za přispění médií negativně vnímal. Umocňujícími činiteli nepochybně byly závažnost

trestné činnosti, medializace kauzy, hrozba citelného trestního postihu (několikaleté odnětí svobody) a zřejmé společenského odsouzení. Povahu trestní věci bohužel vnímalo i okolí žalobce.

41. Pokud jde o následky v osobnostní sféře poškozeného, tak v dané věci je nezbytné zohlednit individuální následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce, jež byly podtrženy v důsledku výše uvedených objektivních skutečností daného případu (povaha trestní věci a délka trestního řízení). Negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti žalobce - morální narušení jeho osobnosti (integrity) v době trestního stíhání a narušení jeho profesní, soukromé a rodinné sféry života byly zvýrazněny intenzitou naplnění prvních dvou kritérií (povaha trestní věci a délka trestního řízení). Je jisté, že úkony orgánů činných v trestním řízení a trestním stíháním byly nenapravitelně a nezvratně narušeny složky osobnosti žalobce. Domovní prohlídka v tak malé obci jako jsou Želešice (kde žije asi 1 800 obyvatel), přítomnost speciální policejní jednotky, zadržení žalobce před zraky přítelkyně a její dcery, jsou veličiny zásadně narušující osobnostní integritu žalobce.
42. Není divu, že na žalobce trestní stíhání působilo negativně, začal se chovat jinak než obvykle, omezil kontakt se svojí partnerkou a s lidmi v obci, jelikož se vědělo, z jaké trestné činnosti je obžalován, přišel o obchodní zakázky. Žalobce byl, tak jak to bývá, svým okolím odsouzen dříve, než o jeho (ne)vině rozhodl soud. Ostrakizaci žalobce soud vnímal jako citelné a umocňující faktor z hlediska zásahu do osobnosti žalobce. Medializaci případu žalobce je třeba považovat za další okolnost zásah umocňující. Medializace kauzy v souvislosti s podvody FVE znepráhnila žalobci život mimo jiné po stránce sociální (podezřívavost rodiny, přátel a známých). Způsob publikování článků na internetu, a to především po zprošťujícím rozsudku, nevyvolal v běžném čtenáři dojem (bez dalšího, bližšího otevření odkazu), že žalobce byl neprávem obžalován. Po zadání jména a příjmení žalobce do internetového vyhledávače se jméno a příjmení žalobce několikrát objevily v článkách informujících o vynesených odsuzujících rozsudcích za podvody při výstavbě FVE. První dojem čtenáře z takové informace nebyl rozhodně takový, že žalobce byl obžaloby zproštěn, až pozorný čtenář tuto poznámku zjistil po dalším otevření odkazu textu. Předmětné články z internetu smazány nebyly, a tak rozšířením publikovaných zavádějících informací o trestním řízení žalobce, které způsobil žalovaný svým nezákonným rozhodnutím, mohly a mohou u veřejnosti oprávněně vyvolat dojem, že žalobce do podvodů zapojen byl. Příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobce a umocněním jeho následků ve sféře (osobnosti) žalobce medializací je tedy zřejmá. Na druhou stranu je třeba říci, že medializace, která mohla rozšířit povědomost o trestním stíhání a možné trestné činnosti žalobce, působila jen na omezený okruh adresátů, tedy mezi širší okruh žalobcových známých, což žalobce bezesporu negativně vnímal. Žalobce nebyl veřejně známou osobností, aby medializace dopadla na ještě širší okruh adresátů.
43. Vynesení osvobozujícího rozsudku a zamítnutí odvolání státního zástupce lze sice chápat jako jistou formu zadostiučinění, ovšem v dané věci nikoliv satisfakcí pro žalobce dostatečnou, poměřováno intenzitou zásahu do jeho ústavně garantovaných práv. Konstatování nezákonnosti trestního stíhání, jako nejmírnější forma satisfakce spojené s omluvou, nebylo lze s ohledem na následky ve sféře žalobce, akceptovat.
44. Soud zohlednil pouze prokázanou míru zásahu do zdraví žalobce, tedy zvýšený krevní tlak v důsledku psychického vypětí v souvislosti s trestním stíháním. Je zřejmé, že předmětné policejní vyšetřování a celé trestní řízení žalobci na zdraví moc nepřidalo, nicméně lékařská zpráva v souvislosti s daným obdobím zmiňuje hypertenzi bez další indikace onemocnění. Žalobce neprokázal další tvrzený rozsah poškození svého zdraví.
45. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy,

Shodu s prvopisem potvrzuje Soňa Röslerová.

jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Je v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, že žalobce obdrží za nezákonné trestní stíhání peněžitou satisfakci. Naopak bylo by krajně nespravedlivé, kdyby se žalobce měl spokojit pouze a jedině s konstatováním porušení práva a omluvou. K tomu srovnej právní větu rozsudku Nejvyššího soudu České republiky pod sp. zn. 30 Cdo 2813/2011: *Zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vycházejí především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnosti sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její příznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.*

46. Podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010: *ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. To platí i při přímé aplikaci čl. 5 odst. 5 Úmluvy lidských práv a svobod. Při stanovení peněžní náhrady za nemateriální újmu způsobenou nezákonným omezením osobní svobody ze strany státu základními okolnostmi zpravidla jsou povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Omluva jako satisfakční prostředek zahrnující vyjádření subjektivního požadavku poškozeného na projev jemu vstřícné vůle státu uznat chybu není ani konstatováním porušení práva a ani náhradou nemajetkové újmy v penězích. Uplatní-li poškozený nárok na poskytnutí zadostiučinění vedle požadavku na omluvu též prostředky morálními nebo peněžními, je na individuálním posouzení, zda je vedle omluvy k naplnění zásady přiměřenosti zapotřebí též např. konstatovat porušení práva, anebo poskytnout - též vedle ní - zadostiučinění v penězích. Při stanovení peněžní náhrady za nemateriální újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím tak soud přiměřeně s odkazem na citovanou judikaturu zohlednil povahu trestní věci, celkovou délku trestního řízení a následky v osobní sféře žalobce, a dospěl ke spravedlivé částce 450.000 Kč. Při určení konkrétní výše zadostiučinění za období trestního stíhání soud zohlednil též výši odškodnění přiznávanou poškozeným za jejich vazební stíhání, i když žalobce vazebně stíhán nebyl. Žalobce vazebně stíhán nebyl. Obecně výše přiznaných částek za vazební stíhání je vnímána samozřejmě jako horní mez odškodnění za zásah, kdy dopad do života takto stíhané osoby je mnohonásobně vyšší, a bývá doporučováno rozmezí 500 až 1 500 Kč (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 1. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2357/2010). Výše odškodnění nemajetkové újmy pro období trestního stíhání na svobodě by proto měla být u nevazebně stíhaného žalobce pod částkou 500 Kč.*

47. Při zvážení rozsahu a míry dopadu jednotlivých výše jmenovaných kritérií se částka 425 Kč za jeden den trestního stíhání žalobce jeví jako přiměřená a odpovídající obecně sdílené představě spravedlnosti; celková přiznaná částka 450.000 Kč zadostiučinění za 1059 dnů trestního stíhání je slušným zadostiučiněním. Pokud žalobce požadoval částku 900.000 Kč, jednalo se o částku nadhodnocenou, neodpovídající závažnosti prokázaných dopadů trestního stíhání do jeho sféry. Ve zbývající části požadovaného nároku žalobce, tedy v částce 450.00 Kč s příslušenstvím, byla žaloba z výše uvedených důvodů jako nedůvodná zamítnuta.

48. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016, č. j. 20 Co 320/2016-795 a z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2015, č. j. 68 Co 237/2014-690, se zjišťuje, jak bylo odvolacím soudem rozhodnuto v podobné právní věci. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25.5.2018 č.j. 44 Co 150/2018-125, který rozhodoval o odvolání proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 14.11.2017, č.j. 35 C 99/2016-106, je zřejmá výše přiznané částky za náhradu nemajetkové újmy. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2017, č.j. 44 Co 258/2017-

150, který rozhodoval o odvolání proti rozsudku Okresního soudu Brno – venkov ze dne 13.3.2017, č.j. 34 C 54/2016-118, je zřejmé, že poškozenému nebyla přiznána žádná částka na náhradě nemajetkové újmy. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18.11.2015, č.j. 19 Co 421/2014-213, který rozhodoval o odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23.7.2014, č.j. 20 C 44/2014-109, je zřejmá výše přiznané částky za náhradu nemajetkové újmy. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31.10.2013, č.j. 10 C 157/2012-120, který rozhodoval o odvolání proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31.10.2013, č.j. 10 C 157/2012-120, je zřejmá výše přiznané částky za náhradu nemajetkové újmy. Z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11.9.2018 č.j. 37 C 215/2018-85 je zřejmá výše přiznané částky za náhradu nemajetkové újmy. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12.7.2018, č.j. 44 Co 442/2016-226 je zřejmá výše přiznané částky za náhradu nemajetkové újmy. Souhrnný závěr z těchto rozhodnutí ve zhruba podobných věcech je takový, že soudy přiznávají nižší částku na náhradě nemajetkové újmy, než jaká byla přiznána v tomto řízení.

49. Podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp. Zn. 30 Cdo 1747/2014: *Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.*
50. Soud však v této věci nesouhlasí s paušalizací a mechanickým odškodňováním poškozených za nezákonné rozhodnutí státu, tak jak se tohoto domáhal žalovaný s odkazem na některá, nikoliv obecně vnímaná rozhodnutí soudů České republiky. Žalobci se musí dostat zadostiučinění ve vyšší míře, než jak plyne z některých rozsudků, právě s ohledem na požadavek slušnosti a spravedlnosti. Jinými slovy, soud v dané kauze vnímá, že žalobci bylo slušné a společensky přijatelné přiznat částku 450.000 Kč. Právě s ohledem na individuální následky ve sféře žalobce jako neprávem trestně stíhaného lze jen těžko danou věc mechanicky srovnávat s jinými kauzami. Soud ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 podrobil srovnání především se spory, na které odkazoval žalovaný. Nicméně výsledek těchto kauz poskytuje obraz o výši přiznávaných zadostiučinění, nicméně rozhodnutí již nemají valnou vypovídací hodnotu o výši přiznané kompenzace s ohledem na specifika dané věci.
51. Vzhledem k tomu, že žalovaný je v prodlení s placením dlužné částky, přiznal soud žalobci právo na úrok z prodlení (srov. ustanovení § 1968 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.). Počátkem prodlení je dle ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Žalobce se mohl náhrady škody u soudu domáhat pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen; počátek prodlení je pak den 4.9.2017.

52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 2 o.s.ř., tedy po zohlednění míry úspěchu a neúspěchu nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
53. Lhůtu k plnění pak soud stanovil ve smyslu § 160 odst. 1 o.s.ř. v délce 15 dní s ohledem na to, aby žalovaný mohl přiznanou transakci administrativně zpracovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuční návrh.

Brno 5. června 2019

JUDr. Jiří Pitrun v.r.
předseda senátu